

Praktijkcase:

Zoeken naar een passende oplossing

Wat doe je als een kind op school overduidelijk niet gelukkig is, omdat hij niet goed met de rest van de klas mee kan komen? De schooldirecteur, de IB'er en de moeder vertellen over het proces van Teun. Na een uitgebreide zoektocht en een korte tijd ambulante begeleiding vonden ze een passende plek en oplossing.

‘...maar we zagen geen vooruitgang op gedragsgebied. Wel zagen wij bij hem de frustraties oplopen en dat uitte zich in gedrag’

De directeur

“Bij de kleuters viel Teun al op. In de sociale omgang met anderen vertoonde hij bijvoorbeeld heel jong gedrag, vergeleken met zijn klasgenoten. Hij kreeg daarop intensieve begeleiding door de leerkracht. Vanaf groep 3 zagen we dat het voor hem heel moeilijk was om te blijven zitten achter een tafeltje. De instructie volgen vond hij lastig, de instructie verwerken was voor hem veel te moeilijk. We zijn met hem gaan werken in kleine groepjes en hebben bewegend leren ingezet. Dat vond hij heel leuk, maar hij wilde niet te anders worden behandeld dan zijn klasgenoten. We hebben hem in het OT besproken. De ouders van Teun hadden zelf ook al een heel goed beeld van hem en waren in groep 3 al met een kindercoach gestart. Ook hadden ze het wijkteam ingeschakeld om mee te denken. Iemand van Gedragspunt heeft Teun

geobserveerd en zijn cognitieve capaciteit is onderzocht, omdat hij het heel moeilijk vond om in een schoolsetting tot leren te komen. Op basis van de resultaten van het onderzoek hebben we zijn lesstof en lestijden aangepast. Daarbij hebben we goed gekeken naar zijn leerbehoeftes, maar we zagen geen vooruitgang op gedragsgebied. Wel zagen wij bij hem de frustraties oplopen en dat uitte zich in gedrag. Het leren stond stil. Dezelfde persoon van Gedragspunt kwam een jaar later weer observeren en schrok van de grote achteruitgang in het welbevinden van Teun. Hij groeide niet meer. Wel liep hij weg bij gym, uit de klas, hij verstopte zijn schrift. Het feit dat zijn welbevinden in het gedrang kwam, was voor iedereen een alarmbel. We hebben bij het CTO aangegeven dat er een andere plek voor hem nodig was. Die was er op dat moment niet, maar als tussen-

oplossing kon Teun 1-op-1 begeleiding krijgen van een leerkracht vanuit het samenwerkingsverband. Zijn ouders vonden dat ook een goed idee. De leerkracht kwam drie ochtenden in de week en dat bracht zoveel rust! Voor Teun, voor de klas en ook voor de klassenleerkracht. Er was meteen een klik tussen Teun en ‘zijn’ leerkracht. Zij zag hetzelfde als wij: dit jongetje heeft het enorm moeilijk, en deze tijdelijke 1-op-1 begeleiding is ook niet genoeg. Wel als overbrugging naar een andere plek. Door de rust die er kwam, kon Teun op een fijnere manier naar zijn vertrek toelevens, hij was veel minder gefrustreerd. Vrij snel kwam er daarna een plek vrij op een cluster 3-school en daar gaat hij sinds kort heen. Zijn moeder vertelde me dat het afscheid de eerste dag nog moeilijk was, maar dat hij sindsdien vol verhalen thuis komt.”

De IB'er

“Weet je waar ik wel eens van baal: Teun zou prima bij ons op school kunnen blijven, zijn gedrag kwam namelijk bij dat leerstuk vandaan. Als je een inclusievere school hebt, dan lukt het veel beter om meer kinderen op school te houden. Teun is een enorm sociaal jongetje. Hij kan goed spelen, als zijn welbevinden goed is. Maar het is ook reëel dat hij moest gaan. Dat ging wel snel. We staan achter alle stappen die we hebben genomen en we hebben hem alle ondersteuning gegeven die hij nodig had. De samenwerking met de ouders was heel fijn. Soms waren ze ons zelfs een stap voor. Ze hadden een goed beeld van hun eigen kind, en dan nog was het lastig voor ze om te accepteren dat hij niet op onze school kon blijven. We hebben samen met zijn moeder en een orthopedagoog van de OBD gekeken wat de juiste plek voor Teun zou zijn.

Zoals hij zich voordeed zou hij het beste passen op een cluster-4 school, maar zijn gedrag kwam puur voort uit zijn frustratie. Hij had het zo moeilijk, dat hij heftig gedrag ging vertonen. Hij kon ook heel goed zelf vertellen hoe hij zich voelde in de gesprekken die we met hem hadden. Onze conclusie was dat hij het beste op een cluster-3 school past en ik ben blij dat we hem naar een school hebben kunnen begeleiden waar hij zich goed voelt.”

De moeder

“Het liefst had ik gehad dat Teun gewoon op zijn eigen school kon blijven, net als zijn oudere broer. Maar hij werd gewoon niet gelukkig in dat reguliere schoolsysteem. Dat ligt niet aan hem, of aan school, of aan individuele mensen. Het ligt eraan dat hij niet in dat systeem past dat we verzonnen hebben. In mijn ogen heeft hij geen achterstand, maar is hij te vroeg begonnen met school. Hij is nu 9, maar sociaal emotioneel is hij nog 7. Hij was er gewoon nog niet aan toe.

Met school heb ik altijd heel goed overleg gehad. We trokken echt samen op en wilden het beste voor Teun. We zijn anderhalf jaar in overleg geweest met elkaar. Voordat je een keuze maakt, en weet wat je kind precies

nodig heeft, ben je flink wat tijd verder. Maar toen ik het observatieverslag las, draaide mijn maag om en kreeg ik een brok in mijn keel. Het steeds weglopen uit de klas; hij had zoveel onrust in zijn lijfje doordat hij niet mee kon komen. Dat wil je niet voor je kind. Toen hebben we de knoop doorgehakt: hij moet van deze school af.

Thuis merken we wel dat hij een intensief kindje is. Hij is superzorgzaam en heeft heel veel humor. We zagen ook dat hij zijn eigenwaarde begon te verliezen. Hij zei over zichzelf: “Mama, vroeger was ik grappiger”. Op school zagen ze dat hij boos werd, en daarover zei hij: “Ik wil dit zelf ook helemaal niet, ik wil hulp dat dat niet gebeurt.” Hij schreeuwde eigenlijk om hulp. Na de zomervakantie ging het in groep 5 al snel weer niet goed, we zagen grote frustraties bij Teun. Hij kreeg een aangepast schema en vanuit het samenwerkingsverband kreeg hij 1-op-1 begeleiding.

Ik heb deze leerkracht nooit gezien, door corona en ook doordat hij uiteindelijk heel snel daarna naar een andere school ging, maar Teun kwam stukken relaxter uit school. Hij vertelde ook dat hij haar heel leuk, grappig en lief vond. De druk van het moeten was eraf door haar

begeleiding. Hij kreeg groep 4-lesaanbod, mocht een uurtje bij de kleuters spelen: er viel een last van zijn schouders en hij kon weer ademhalen. Daarna kwam er heel snel een plek vrij op een cluster-3 school, waar hij sinds vorige week heen gaat. De eerste dag was nog een klein drama, maar 's middags haalde ik hem helemaal blij op uit school en vertelde hij dat hij twee vriendjes had gemaakt. Hij komt nu elke dag vrolijk uit school en voelt zich thuis tussen zijn klasgenoten.

Zijn zorgzame kant komt helemaal naar boven. En op deze school heeft hij het gevoel dat hij echt wel veel kan. Je verliest nooit, je wint of je leert, zeg ik altijd tegen Teun. Dit proces is daar zeker een bewijs van.”

©Janusz Korczak Stichting, Len Munnik, www.korczak.nl

‘Hij komt nu elke dag vrolijk uit school en voelt zich thuis tussen zijn klasgenoten’

